

ပြည့်ဝိုးမှုန်း

ဆောင်း ... သို့

ဆောင်းသို့

ဆောင်းက ချစ်သူကို

မချမ်းဘဲ မနေနိုင်စေခဲ့ဘူး။

ချစ်သူက ကိုယ့်က

မနမ်းဘဲ မနေနိုင်စေခဲ့ဘူး။

ဆောင်းနဲ့အနမ်းကို ကိုယ်တို့က

မလွမ်းဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။

အမြဲလိုလို ပျော်ပျော်ပဲနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် လောကကြီးက
ချစ်သူတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ ချစ်သူကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
ဘာကွာဟမှုမှ မရှိခဲ့ကြပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်စလုံးက ငပြောင်တွေဖြစ်သလို
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘော်ဒါ တွေကလည်း အားလုံးလိုလို လောင်စိန်တွေချည်းပါပဲ။

ဘယ်အချိန်ကစလို့ သူမနဲ့ချစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုက
စချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာထက် ခုဘယ်လိုချစ် ကြမယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော်က
အာရုံစိုက်သလို သူမကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ရှေ့တည့်တည့် ကိုသာ
ကြည့်တတ်သူဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဘော်ဒါတွေပြောစရာဖြစ်အောင်ကိုပဲ
ပေါ့ဆတဲ့ချစ်သူတွေပါ။ အခုလည်း ကြည့် ဘော်ဒါတွေ ပြောစရာဖြစ်အောင်ကို

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိစ္စတစ်ခု ကို မေ့နေခဲ့ကြတယ်။

* *

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ စီစဉ်ထားကြလဲ”

“ဘာကိုလဲ...”

“အေးလေ... အစမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့... ဘာလဲ ဘာကိုစီစဉ်ရမှာလဲ...

.”

“ငရဲ”လို့ ကျွန်တော်တို့ခေါ်တဲ့ ရဲနိုင်က မေးဆတ်ရင်းမေးတဲ့အမေးကို ကျွန်တော်က အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ‘ဘာကိုလဲ’လို့ ပြန်မေးလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ထက်သွက်တဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ဟိုကောင့်ကို ခပ်မာမာနဲ့ ငေါက်ပြီးနေပြီ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက် အမေးကို ရဲနိုင်အံ့အားသင့်သလို ပါးစပ်ကြီးဟရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်တယ်။ သဘောက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကပဲ သူမသိအောင် တစ်ခုခုကြိတ်ကြိတ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးကြီး။

ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ စည်သူ၊ နွေးနုနွာနဲ့ မာလာကပါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို “ငရဲ”ရဲ့ အကြည့်လို မသင်္ကာတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြတယ်။ ဘာလဲ ... ပေါ့။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင် ခေါင်းခါဖြစ်ကြတယ်။ စဉ်းစားလို့မှ မရတာ ကိုး။

“ဟောတော်”

“မှားပါတယ် . . . သူတို့နှစ်ယောက်ကမှန်တယ် ငါတို့ကိုက မှားတာ”

“ဟောတော်”ဆိုတဲ့ နွေးနုနွာရဲ့ အာမေဍိတ်သံအဆုံးမှာ

မာလာကခေါင်းခါရင်း ညည်း တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူက ဖျတ်ဆို လက်ခုပ်ထတီးတယ်။

“OK I See”

“အင်း . . . ဆိုပါဦး”

ဘိုလိုရွတ်ရင်း လက်ခုပ်တီးတဲ့ သူမကို ငရဲက မေးဆတ်ရင်း မေးတယ်။

သူမက ဆရာမကြီး စတိုင်နဲ့ မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း . . .

“မနက်ဖြန်ည New year ကြိုဖို့အတွက်ကို ပြောတာမဟုတ်လား။

ဘာစီစဉ်ရမှာလဲ။ မနက် ဖြန် စည်သူတို့အိမ်မှာ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား ပွဲသိမ်းဆို”

သူမရဲ့ အပြစ်တင်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်ကလွဲလို့

ကျန်လေးကောင်စလုံး ကြက်ကြီး လည်လိမ်လိုက်သလို ငိုက်စိုက်စိုက်နဲ့ ခေါင်းခါကြတယ်။

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ . . . အတည်မေးတာနော် . . . တကယ်ပဲ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး

မသိကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာလား”

မာလာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး

အတည်ပေါက်နဲ့မေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူမကတော့

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ နောက် . . . ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကိုယ်စီခါဖြစ်ကြပြန်ရော။

ဟုတ်တယ်လေ။ စဉ်းစားလို့မှ မရတာ ကြီးကို။

“ဘာလဲ မနက်ဖြန် New Year ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟောတော်”

နွေးနုနွာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေရွတ်ရင်း

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်လို့ သက် ပြင်းရှည်ကြီးကိုချတယ်။

“ဒီနှစ်ယောက် ရည်းစားမှ ဟုတ်ကြရဲ့လား”

“အောင်မာ . . . ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

မာလာ၏ စွပ်စွဲချက်ကို ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ပြောရင်း ဆတ်ဆို ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူတို့မြင်အောင် ချိတ်ပြတယ်။ သူကဒီလို သက်သေပြမှတော့ ကျွန် တော်က ဒီအတိုင်းနေလို့ရပါတော့မလား။

“အေးလေ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ဟာကို၊ ဘယ်လောက်ချစ်ကြသလဲဆိုရင် မနေ့ကမှ သူ့ကိုက်ထားတာ ငါပြမယ်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ညာဘက်အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်ပြတော့ ကျွန်တော့်လက် မောင်းက ဒဏ်ရာက အကွင်းလိုက်ကြီး ပေါ်လာတယ်။

“မောင်နော် ပြစရာလား”

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ရှက်ဝဲဝဲမျက်နှာနဲ့ ဖျတ်ဆို အင်္ကျီကိုပြန်ဆွဲချရင်း လက်က ဆတ်ခနဲရိုက်တယ်။ ရိုက်တဲ့နေရာကလည်း စောစောက ဒဏ်ရာရှိတဲ့နေရာ။

“အား . . .”

“ဟာ . . . ကန်တော့ အဲလေ . . . Sorry Sorry”

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ တော့မှ အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့ သူမက ပြန်တောင်းပန်တယ်။

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆိုတော့”

“မောင်နော် . . . ပြောရဲပြောကြည့်”

ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ မေးတဲ့ ငရဲရဲ့အမေးကို ကျွန်တော်က ဖြေမလို့ရှိသေး။

သူမက နောက် ကြိမ်းဝါးသံကြီးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရင်း တားတယ်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီလို့။

“မရတော့ဘူး။ ကိုယ်မပြောဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။

ပြောပြလိုက်တော့မယ်”

“ပြော . . . ပြော . . . ငါတို့ရှိတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့”

ဆတ်ဆို မာလာက ကျွန်တော့်ကို အားပေးရင်း သူမကို

သိုင်းဖက်ထားတယ်။ သဘောက သူချုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။

“သေချာရဲ့လား။ လွတ်ထွက်လာမယ်နော်”

ပခုံးကိုတွန့်ရင်း မရဲတရဲပုံစံလုပ်ပြီးမေးတဲ့ ကျွန်တော့်အမေးကို

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြ တယ်။ သူမအပါအဝင်ပေါ့။

“မရယ်ကြနဲ့။ ငါက တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်တယ်။

သေသေချာချာချုပ်ထားနော်။ လွတ်ထွက်လာပြီး ထပ်ကိုက်နေဦးမယ်။ သူက

ကာကွယ်ဆေးထိုးရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ !”

နောက်နေမှန်း သိပေမယ့် သူမ ‘ဘာ’ဆိုတာကို အာခေါင်ခြစ်ပြီးတော့

အော်တယ်။ ပြီး ‘လဲ သေလိုက်’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတော်တော်များများပြောလေ့ရှိတဲ့

စကားလုံးနဲ့ လှမ်းပြောရင်း ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးတယ်။ မာလာသာ

ခပ်ဖွဖွဖက်မထားရင် လှမ်းမရိုက်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဟိုဒင်းနဲ့

နှိုင်းလိုက်တာကိုး။

“Sorry စကားမှားသွားတယ်”

“မှားစရာလား”

“တကယ်တော့ ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးသား”

“မောင်နော်...”

“ကဲပါ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတာနဲ့ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်။ ကဲ... ပြော လက်ကဒဏ်ရာအကြောင်း”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ငြင်းနေတာကို ဖြတ်ပြီး စည်သူက အစ ပြန်ဖော်တယ်။ သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းကြီးစုရင်း ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်နေဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ တစ်ဖက် ကို လှည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို နားထောင်နေတယ်ဆိုတာတော့ သေချာ ပါတယ်။

“မနေ့က ငါတို့ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားကြတယ်”

“အင်း... သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ရှိလာပြီ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ “ငရဲ”က စပ်ပြီးပြီးကြီးနဲ့ဝင်ပြီး ဆိုတယ်။

“ငရဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောပေမယ့် ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကတော့ ဘာစဉ်းစားမိတယ် မသိဘူး။ အာခေါင်ခြစ်ရင်း ရှက်ဝဲဝဲနဲ့ ‘ငရဲ’လို့ ထအော်တယ်။ ငရဲက စပ်ပြီးပြီးနဲ့ပဲ ‘ဗျာ’လို့ရွဲ့ထူး တယ်။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ‘ဒိုင်းခနဲ’ နေအောင် မျက်စောင်းထိုးတယ်။

“အဲဒီ မှာကွာ ငါတွေ့လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တော်တော်ကြီးကိုလှတာ”

“မင်းက လိုက်ငမ်း . . . အဲ . . . လိုက်ငေးရောလား”

“ငေးရုံတင်မကလို့ နေမှာပေါ့ဟဲ့။ နင်မပြောနဲ့ ငရဲ
သူပြောတာနားထောင်”

နွေးနန္ဒာက ငရဲကို ဟန့်တယ်။ ငရဲ ‘အေးပါဟ’ လို့ ပြုံးစိစိဆိုရင်း
ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်တယ်”

“အေး နွေးနွေးပြောသလိုပဲ ငေးရုံတင်မကဘူး။ ငါကလည်း ပါးစပ်က . .

“ရွတ် . . . ရွတ် . . .နဲ့ လိုက်ခေါ်ရောလား”

“ပြောပါလိမ့်မယ် စည်သူရဲ့။ နင်တို့က တစ်မျိုး”

မာလာက စည်သူ့ကို တစ်ချက်တွန်းရင်း တားတယ်။ အဲဒီ မှာ
ကျွန်တော်က စကားကို ဆက်တယ်။

“ငါလည်း နှုတ်က အားပါးပါး . . .ဒါတောင်ကြီးသူလား၊
ကိုရီးယားမင်းသမီးလားလို့ ရွတ်မိ ရော။ အဲဒီ မှာသူက အဲဒီ မိန်းကလေးကို
လှမ်းရှိုးပြီးတော့ . . .”

“ဒီရုပ်လား ကိုရီးယားမင်းသမီးနဲ့တူတာ တဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ
လက်ညှိုးထိုးပြီး ဒီရုပ် ကျတော့ရောတဲ့”

“မင်းက ကိုရီးယားမင်းသမီးထက်တောင် ပိုချောသေးလို့
ပြောလိုက်ရောလား”

ငရဲကစကားကို ခဏဖြတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။
ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေသေး ဘဲနဲ့ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်တော့
ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာက နီရဲနေပြီ။

“ပြောပြလိုက်ရမလား”

ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ကျွန်တော်မေးတော့ ကောင်မလေးက ...

“မပြောနဲ့ဆိုလည်း ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆို အားမနာတော့ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကို ကောင်မလေးက ‘သေလိုက်’လို့ ပြောရင်း
မျက်စောင်းကြီးထိုးတယ်”

“ကဲ ကဲ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်”

နွေးနန္ဒာက ကောင်မလေးကို ပြုံးစိစိလှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို
စကားဆက်ဖို့ တပ်လှန့် တယ်။ ကျွန်တော်က ‘အဟမ်း’လို့ ချောင်းဟန်လိုက်ရင်း ...

“သူက သူ့ရုပ်ကျတော့ရောလို့ မေးတဲ့အချိန်မှာ
ငါတို့နှစ်ကောင်ရပ်နေတာက မျောက် လှောင်အိမ်ရှေ့မှာကွာ”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ။ သူ့ရုပ်က ဘာနဲ့တူလဲမေးတာကို မင်းက
မျောက်နဲ့တူတယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အေး ...”

ကျွန်တော်ရယ်ရင်းနဲ့ ‘အေး’ဖြစ်တယ်။ စည်သူက ကျွန်တော့်နဖူးကို
ခပ်ဖွဖွဆောင့်တွန်းရင်း

“ဒါတော့ မင်းလွန်တာပေါ့။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ မှန်တာပြောရရင်
ရွာအပြင်ထုတ်ခံရတယ် ဆိုတာ”

“ဘာ ...”

အကောင်းမှတ်လို့။ ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်ကွက်ပြီ
အထင်နဲ့နားထောင်နေကြတဲ့ နွေးနန္ဒာတို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က တစ်ပြိုင်တည်း

‘ဘာ’လို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ရေရွတ်တယ်။ စည်သူက တော့ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။
စပ်ပြီးပြီးနဲ့ . . .

“အဟဲ . . . ငါတော့ ရွာပြင်ထုတ်ခံရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“အေး . . . ရွာပြင်မထုတ်ဘူး။ ဘဝပါပြောင်းပေးမလို့။

သေချင်နေတဲ့ကောင် လာခဲ့။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းကို နှိုင်းပြောစရာလား။ မျောက်နဲ့”

ကောင်မလေးရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စည်သူကို
ဝိုင်းကုတ်ကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ ဝိုင်းပြီးသမတယ်။

“စည်သူအကုတ်မခံနဲ့နော် မျောက်ကုတ်တာခံရရင် နှုတ်တတ်တယ်တဲ့။
အကုတ်မခံမိစေနဲ့”

ငရဲရဲ့ စကားကို စည်သူက အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ ‘အေးအေး’လို့လည်း
ဆိုလိုက်ရော။ ကောင် မလေးသုံးယောက်ရဲ့ ဒေါသကပိုပြီးကြီးလာကြပါရော။

ကျွန်တော်ကတော့ တဟားဟားရယ်ရင်း ပတ်ပြေးနေတဲ့ ငရဲနောက်ကို
လိုက်နေတဲ့ မာလာ ကိုလှမ်းဆွဲထားဖြစ်တယ်။

“ကဲပါ ကဲပါ မကုတ်ကြပါနဲ့တော့။ အဲလေ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့တော့ဟာ။
တော်ကြာ ငါ့ကောင်တွေ အဟုတ် နှုတ်ကြပါဦးမယ်ဟ”

“ဘာ . . . နင်က ငါတို့ကို . . . ကဲဟာ”

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ ဒေါသတွေက ကျွန်တော့်ပေါ်ပုံကျလာရော။
မိန်းကလေးတွေ ထုတာ၊ ရိုက်တာကို ‘ပန်းနဲ့ပေါက်သလို’လို့ ဘယ်သူကများ
တင်စားခဲ့တယ်မသိဘူး။ ဒီအဖွဲ့နဲ့ အဲဒီ လူမဆုံဖူးသေးလို့နေမှာပါ။ ဘယ်ကလာ
ပန်းနဲ့ပေါက်သလောက်တောင် မနာဘူးဆိုတာ အလ ကား။ နာလိုက်သမှ
ကမ်းကုန်တယ်။ ဆွဲဆိတ်လား ဆိတ်ရဲ့၊ ထုလားထုရဲ့၊ တကယ့်ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့။
အံ့ကြိတ်ပြီးခံနေပေမယ့် ပြီးမလာတော့ ဒီကလေးမတွေကို ‘တော်ကြပါတော့ဟ’လို့

တောင်းပန်ယူရ တဲ့အထိ။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ အားကိုးရသလားလို့ မမေးနဲ့။
ဒီလောက်အလူးအလဲ ခံနေရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်တောင်ဟားနေလိုက်ကြသေး။
‘ဟကောင်တွေ ဆွဲကြ၊ တားကြဦးလေကွာ’လို့ ညောင်နာနာအသံနဲ့
လှမ်းအော်တော့မှ ငရဲက “တော်ကြတော့လေဟာ။ နင်တို့ကလည်း”လို့
တစ်ခွန်းဝင်ပြောတယ်။ ဒီကလေးမတွေကုတ်သမျှ၊ ဆိတ်သမျှ၊ ထုသမျှကို
အံ့ကြိတ်ခံနေရတဲ့ ဒီအကောင်ကဖြင့် သေတော့မယ်။ ကလေးမတွေက
ပြီးပဲမပြီးနိုင်ဘူး။ တော်တော်စိတ်ကြီးတဲ့ ဟာတွေ။ ဘယ်ကတည်းက
လူကိုအသေဆော်ချင်နေကြတယ်မသိဘူး။ မာလာက အပြီးသတ် အနေနဲ့ နားရွက်ကို
ဆွဲလိမ်ရင်း နားရင်းကို တစ်ချက်အုပ်တယ်။

“တော်ကြပါတော့ဆိုတာကို မရပ်ဘူး”

စည်သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ လှမ်းဟောက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
နွေးလို့ခေါ်သော နွေးနန္ဒာ က...

“နင်တို့ပဲ ငါတို့ကို မျောက်ဆို၊ မျောက်ဆိုတဲ့အမျိုးက
လူစကားနားမလည်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ရပ်ဆိုတိုင်းလည်း မရပ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့မှ
လူစကားနားမလည်တာ”

“ဒါပဲ...”

နွေးရဲ့ စကားအဆုံးသတ်ကို မာလာက ဝင်ပိတ်ပေးတယ်။

“နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဝန်ခံပြီပေါ့။ ငရဲ
မင်းတို့နှစ်ကောင်ကြားတယ်နော်။ သူတို့က လူစကားနားမလည်ဘူးတဲ့။
သူတို့ကိုယ်သူတို့ မျောက်ဆိုပဲ”

“စည်သူနော်...”

ကောင်မလေးက အင်္ကျီလက်မောင်းကိုပင့်ရင်း ဟန့်တယ်။ သဘောက

နောက်တစ်ချိတစ် မောင်း ကုတ်တော့မယ့်သဘော။

“ကဲ ကဲ ကဲ အဲဒါနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မနက်ဖြန် ဘာနေလဲ
မေးနေတဲ့ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်”

မာလာက ချွေးစို့နေသေးတဲ့ နဖူးကို တစ်ရှူးနဲ့တို့ရင်း
ပြဿနာအားလုံးရဲ့ ရင်းမြစ်ကို ပြန် ဖော်တယ်။ ဒီတော့မှ ကောင်မလေးနဲ့
ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ လာလာထိုင်နေကျ စိတ်ပန်းပြာပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်က
ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ သစ်သားခုံတွေကိုသာမကဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့
ဆိုင်ကယ်တွေကိုပါ အုပ်မိုးလို့ထားတယ်။ ဒီစိန်ပန်းပြာပင်ကြီးက
တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ရှိတာပါ။ တစ်ဖက်မှာက မျောက်၊ တစ်ဖက်မှာက
တောင်အမြင့်ကြီး။ စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးရဲ့အောက်က သစ်သားခုံတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့
လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ ကားတွေက ဝေးဝေးတစ်စီးမောင်းနေကြတယ်။ ဖြတ်ဖြတ်ပြီး
တိုက်နေတဲ့ လေနုအေးက အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
ကောင်မလေးကိုစိမ့်ပြီး အေးနေစေရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးရဲ့ နဖူးမှာကော
ကျွန်တော့်ရဲ့နဖူးမှာပါ ချွေးတွေစို့နေတယ်။

ချွေးစို့အောင်စဉ်းစားနေပေမယ့်လည်း သူတို့မေးတဲ့
မနက်ဖြန်ဘာနေလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေးလို့မရကြဘူး။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း၊
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မေးဆတ်ရင်း ခေါင်းသာခြောက်လာတယ်။ အဖြေက
စဉ်းစားလို့ကို မရကြဘူး။

“မောင် စဉ်းစားမိတာကတော့ မနက်ဖြန် New Year ကျင်းပမယ့်
ညကွာ”

“ညီမလေး စဉ်းစားမိတာလည်း အဲဒါပဲ”

“ကောင်းကြရော . . .”

ကျွန်တော်နဲ့ သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ စည်သူက ခေါင်းကြီးခါလိုက်ရင်းက ‘ကောင်းကြရော’ လို့ ရေရွတ်တယ်။ မာလာက တအံ့တသြပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း . . .

“နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေတော့ ဟုတ်ကြပါသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်လိုက်သမှ ဟုတ်ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟုတ်နဲ့တောင် အော်နေသေးတယ်”

“လက်မောင်းက သူ့ကိုက်ထားတာကိုပြရဦးမလား။ ငါတို့နှစ်ယောက် အဲသလောက်ချစ်ကြ တာပါဆို . . .”

သူမရဲ့စကားနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲစကားကို သူတို့က ရယ်ရင်း ငရဲက လက်ကာ တယ်။

“တော်ပြီ စောစောကလည်း အဲဒီ လက်မောင်းက ကိုက်ရာနဲ့ပဲ လိုရင်းပျောက်တော့မလိုဖြစ် သွားပြီ။ မင်းထပ်ပြရင် မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ပြီး ပြီးတော့မှာကို မဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . . ပန်းပေးပြီလား။ မနက်ဖြန် ဘာနေလဲဆိုတာ လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ ကိုယ်စီခေါင်းခါရင်း ‘ဟင့်အင်း’ဖြစ်ကြတယ်။

“သေလိုက်တော့။ အဲဒီ မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အမြီးတန်းလန်းနဲ့ သေလိုက်တော့”

ငရဲ့ မျက်လုံးကြီးပြူးရင်း အဲဒီ လို ရေရွတ်တယ်။

“ကဲပါ . . . ပန်းပေးပါပြီဆိုနေမှပဲ။ ကဲပြော မာလာ မနက်ဖြန်
ဘာနေလဲ”

“ဟဲ . . . မနက်ဖြန် New Year လေ ၂၀၀၇ ကနေ ၂၀၀၈ ကိုပြောင်းမယ့်
New Year လေ။ December 31 ရက်၊ 31 ရက် December ပေါ့”

“အာ . . .”

မာလာနဲ့ကောင်မလေးက အပြန်အလှန် ပြောရင်း မာလာစကားကြောင့်
ကောင်မလေး ကြောင်သွားတယ်။ “အာ”လို့ မချင်မရဲ ရေရွတ်ရင်း
ခေါင်းကိုကုတ်တယ်။

“ကဲပါကွာ . . . ငါပြောပြပါ့မယ်။ မင်း Propose လုပ်ထားတာကို
အဖြေပေးတာ 2006 ခု Desember လ၊ 31 ရက်မှာ မဟုတ်လား။ မနက်ဖြန် ည ၁၂
နာရီကျော်ရင် မင်းတို့ရဲ့ချစ်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။ အဲဒီ အတွက်
ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲလို့ မေးတာ။ ကဲ ရှင်းလား”

“ဟာ . . . ဟုတ်သားပဲ”

အဲဒီ တော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်မလေးတို့တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိကြတယ်။ ကြည့်စမ်း။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မေ့နေကြတာ။ ကောင်းရော။

“အဲဒါကြောင့် ရွဲ့မေးမေးတာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေမှ
ဟုတ်ကြသေးရဲ့လားလို့။ ဘယ်နှယ်ကွာ။ သူများအတွဲတွေဆို တစ်လပြည့်၊
နှစ်လပြည့်နဲ့ လဲလိုက်ကြတဲ့လက်ဆောင်။ ပေးလိုက်ကြတဲ့ အမှတ်တရ ပစ္စည်း။

“အေးကွာ သူတို့နှစ်ယောက်ကျတော့မှပဲ။ ချစ်သူသက်တမ်း
နှစ်နှစ်ပြည့်တောင် ငါတို့က ပြန်သတိပေးနေရတယ်။ ဒါတောင် ငါတို့ ရှေ့မှာ
အဖြေပေးလို့ ငါတို့မှတ်မိနေကြလို့။ မဟုတ်ရင် လုံးလုံးအမှတ်ရမယ့်

အတွဲမဟုတ်ဘူး”

စည်သူနဲ့ငရဲရဲ့အပြောကို နွေးတို့နှစ်ယောက်က ‘ဟုတ်ပ’လို့ ထောက်ခံကြတယ်။ ကောင် မလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို လျှာလေးတစ်လစ်လုပ်ရင်း ရယ်ပြတယ်။ သူ့သတိမထားမိလိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘော။ တကယ်တော့ ကောင်မလေးပဲမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိတာမဟုတ် ဘူး။ ဒီတော့ သရေပေါ့။

“ငါ့သဘောကတော့ ချစ်သူသက်တမ်းနှစ်လပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ရက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဓိကကတော့ ချစ်နေဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ငါကလည်း သူ့ကိုသစ္စာရှိရှိ ချစ်တယ်။ သူကလည်း ငါ့ကိုချစ်တယ်။ ဒီတော့ အပေါ်ယံလက်ဆောင်လဲတာတို့ ဘာတို့ မလိုဘူးထင်တာပဲ”

“အာ ဒါဆို ဘယ် Romantic ဆန်တော့မလဲ။ တကယ်ဆို ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ပန်းစည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ်တော့ ပေးသင့်တယ်”

နွေးက ကျွန်တော့်စကားကို အထွန့်တက်တယ်။ သူက စိတ်ကူးယဉ်သမားကိုး

“ဟုတ်တယ် နင်တို့အတွဲကစဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ကဗျာမဆန်ဘူး”

မာလာကလည်း နွေးရဲ့စကားကို ထောက်ခံတယ်။

“ဟဲ့ ငါနဲ့မောင်နဲ့က ရိုးရိုးလေးပဲ ချစ်တတ်ကြတဲ့ဟာ။ ဘာတွေ Romantic ဆန်ပြီး ဘယ်လိုကဗျာဆန်နေရဦးမှာတုံး။ ရည်စားစဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကဗျာဆန်အောင် တချို့ဓာတ်ရှင်ကားတွေ ထဲကလို လူအယောက်သုံးထောင်လောက်နဲ့ကွေးနေအောင် ကလိုက်၊ သီချင်းတစ်လှည့်စီဆိုလိုက် လုပ်နေရဦးမှာလား”

“ဒါမှမဟုတ် ဓာတ်ရှင်ထဲကလို ပန်းခြံထဲသွားပြီး

နှစ်ယောက်သားပတ်ပြေးနေရမှာလား။ ဒါမှ မဟုတ် သီချင်းထဆိုလိုက်၊ ပန်းခူးပြီး ခေါင်းမှာပန်လိုက်၊ မျက်လုံးကြီးဟိုထောင့်ကပ်၊ ဒီထောင့်ကပ် နဲ့ သီချင်းဆိုလိုက် လုပ်နေရဦးမှာလား”

ကောင်မလေးက ဟာသဖောက်ရင်း သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး တဟီးဟီးနဲ့ရယ်တယ်။

“လိုက်ပါတယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က အရူး၊ နောက်တစ်ယောက်က အပေါ့၊ ဟုတ်နေတာပဲ သူ့ဟာနဲ့သူ”

မာလာက အရယ်တဝက်နဲ့ဆိုတယ်။ ပြီး . . . နာရီကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဟာ ပြန်တော့မှပဲ . . . အိမ်မှာလုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

မာလာပြန်မယ်ဆိုတော့ မာလာနဲ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတည်း အတူစီးလာတဲ့ နွေးက ထရပ် တယ်။

ငရဲတို့နှစ်ကောင်ကလည်း ‘ငါတို့လည်း လစ်တော့မယ်’ဆိုပြီး သူ့ဆိုင်ကယ် ကိုယ့်ဆိုင်ကယ် ကို ကိုယ်စီခွတယ်။ ပြီး ထိုင်ရာက မထသေးဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ကောင်မလေးကို သူတို့လေးယောက် က မချိုမချည်နဲ့လှမ်းကြည့်ရင်း ငရဲက . . .

“မင်းတို့ကြည့်ရတာ သစ်ပင်စောင့်လုပ်ကြတော့မလို့နဲ့တူတယ်”

“ဘယ်ကလာ . . . ထိုင်ခုံစောင့်ပါ”

ငရဲရဲ့ ခန့်စကားကို စည်သူက ထပ်ဆင့်ရွဲ့တယ်။ မာလာက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း . . .

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ချမယ်နော်. . . .”

“ဒါပဲ”

နွေးကဝင်ပြီး ‘ဒါပဲ’လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ငေါက်တယ်။ ငရဲကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ကောင်မ လေးကို မချို့မချဉ်ကြည့်ရင်း . . .

“ငါတို့လည်း ငါတို့ကောင်ကို စိတ်ချမယ်နော်”လို့ နောက်တယ်။

ကောင်မလေးက ရှက်ဝဲဝဲနဲ့ ‘လဲသေလိုက်’လို့ ပြန်ပက်ရင်း မဆီမဆိုင် ဘာမှမပြောရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးလေရဲ့။ ထွက်သွားလို့ အဝေးကြီးရောက်သွားတဲ့ ငရဲတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က ကြားတော့မှာမဟုတ်တဲ့ သူတို့ကို လက်ပြရင်း . . .

“ငါ့ကို စိတ်သာချ ငါ့ကောင်ရေ သူက ကိုက်ရုံအပြင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ကိုက်လည်း သိပ်တော့ စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး။ သူက ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးသား”

လို့စတော့ ကောင်မလေးက

“မောင်နော် နှိုင်းပြန်ပြီလား ခွေးနဲ့”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုတယ်။

“ဟာ မောင်ပြောတဲ့အထဲမှာ ခွေးဆိုတာ တစ်ခွန်းမှ မပါသေးဘူး”

“လူလည်မကျနဲ့ . . . အဲဒီ သဘောပဲမဟုတ်လား။

ခွေးရူးပြန်ကာကွယ်ဆေးထိုးထားပြီးသား ဆိုတဲ့သဘောပဲမဟုတ်လား။”

“အဟဲ . . . ဟုတ်တယ်”

“ဘာ . . .”

ကျွန်တော့်အဖြေက သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းကို အဆုံစွန့်ထော်လာစေတယ်။ ‘ဘာ’လို့ရေရွတ်ရင်း လက်မောင်းကို အုန်းခနဲထုတယ်။ စောစောကပြောသလိုပေါ့ ပန်းနဲ့ပေါက်တာထက်တော့ အများ ကြီးနာတယ်။ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီကကောင်က အံ့ကြိတ်ပြီးတော့ကို ခံတယ်။ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ

ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

“စကားကမဆုံးသေးဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်လို့လည်း မပြောပါဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ”

“မိန်းမလို မိန်းမရမလုပ်နဲ့။ စကားကို ပလူးပလဲပြောတာလောက် မုန်းတာမရှိဘူး”

“ဟောဗျာ ဒါဆို ခု မောင့်ကိုမုန်းတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မုန်းတယ်”

“သေချာလား”

မချို့မချဉ်နဲ့မေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမက ရယ်ချင်ပက်ကျိနဲ့ပြန်ကြည့်ရင်း ‘သေချာတယ်’လို့ ပြတ်သားနေတဲ့စတိုင်နဲ့ တစ်ခွန်းချင်းပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြီးနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးမှာ အမုန်းနဲ့တူတဲ့ အရိပ်အယောင်ဆိုလို့ တစ်စွန်းတစ်စမှကို မတွေ့ဘူး။

“သေချာရင် အကြွေးဆပ်. . . .”

“ဘာ . . . ဘယ်ကအကြွေးလဲ . . . အူကြောင်ကြောင်လာမလုပ်နဲ့. . . .”

သူမက စိတ်ဆိုးနေသေးတဲ့ပုံနဲ့ မျက်စောင်းထိုးရင်း ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်ပက်တယ်။

“ဒီအကြွေးလေ. . .”

လက်မောင်းကိုပင့်ပြရင်း မနေ့က သူ့ကိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာကိုပြတော့ ကောင်မလေးက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာထားကု သူမကြည့်ပြီးနေပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် အတပ်သိတယ်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေသေးဘဲနဲ့ L.ဆိုင်းဇီရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပြုံးစိစိ နဲ့ ညည်းနေတယ်။

ကြည့်စမ်း။

ဘယ်လောက်တောင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးမပါလိမ့်။ လူကို မရိုးမရွတ်အောင် အူကြောင်ကြောင်တွေ လုပ်ပြနေတယ်။

“အေးအေးဆေးဆေးပြောနေတုန်း ဆပ်ရင်ဆပ်။ မဆပ်လို့ကတော့ ဇွတ်ပြန်ယူမှာနော် ...”

“အော်လိုက်မှာပေါ့ ...”

သူမက ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ခွဲနဲ့မှုပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ မျက်နှာကိုချီရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပက်တယ်။

“အော်ပေါ့။ ဒီကားလမ်းဘေးမှာ သူ့ဘာသာသူသွားနေတဲ့ ကားတွေရယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ရုက္ခစိုးရယ် ပါပဲရှိတယ်။ ကားတွေကတော့ သစ်ပင်ကဋ္ဌယ်နေလို့ မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲ . . .သစ်ပင်ပေါ်က ရုက္ခစိုးနတ်ကလည်း စောစောကမြို့ထဲသွားမယ်ဆိုပြီး ငရဲတို့နဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြုံလိုက်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ဒီတော့ အော်ရင်လည်းမောတာပဲရှိမယ်။ အကြွေးကတော့ ဆပ်ရမှာပဲ”

“လူလည်”

“မလည်ပါဘူး . . မအဘူးဆိုရုံပါ”

“လူဆိုး . . .”

“မဆိုးပါဘူးဗျာ။ အရမ်းကြီး မလိမ္မာတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ ကဲ . . ကဲ . . . လူလည်မကြီး . . .အကြွေးပြန်ဆပ်တော့လေ”

“မဆပ်ဘူးဆိုရင်ကော”

“သံသရာအထိပါသွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဆပ်မယ်ဆိုရင်ကော . . .”

“ကြိုက်တယ်ဗျာ။ ဆပ်မယ်ဆိုရင်တော့ အမိရဲ့လက်မောင်းကို ဒီကောင်က ညှိမည်းသွားတဲ့ အထိ ပြန်ကိုက်မှာဗျ”

အင်္ကျီလက်မောင်းကိုပင့်ရင်း ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ဆိုတော့ ကောင်လေးက ယောင်ရမ်းပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ချောင်းသေးသေးလေးတွေနဲ့အုပ်တယ်။ ပြီး . . .

“မသူတော် အလုပ်မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟောဗျာ . . . လူကိုစွပ်စွပ်စွဲစွဲ ဒီလောက်မျှတတဲ့ ကောင်ကိုများ ဘယ်သူက မသူတော် ရမှာတုံး”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မောင်သာ သူတော်ကောင်းဆိုရင် သည်းခံစိတ်ရှိရမှာပေါ့။ လက်တို့ ပြန်တာတွေဘာတွေ လုပ်စရာလား”

“အာ . . . ဒါတော့ မောင်က ညီမလေးကို သံသရာအထိအကြွေးပါသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ကြွေးပြန်လိုချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ . . . ကိုက်မယ်နော် . . . လာထား”

“အား မောင်နော်”

ကျွန်တော်က သူမလက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲချုပ်ရင်း တကယ်ကိုက်တော့မလိုလုပ်တော့ သူမက ကျွန်တော့်နဖူးကိုတွန်းရင်း အသံစူးစူးနဲ့ အော်တယ်။

“ဟောဗျာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ကိုက်တောင်မကိုက်ရသေးဘူး။ ထွက်လာတဲ့ အသံက အကျယ်ကြီးပဲ”

“ကြောက်တာကိုး”

သူမက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ရင်း ရှက်ပဲပဲနဲ့ ခပ်တိုးတိုးဆိုတယ်။ တကယ်ပြန် မကိုက်မှန်းသိပေမယ့် သူ့ခမျာစိတ်ယားပြီး လန့်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ အသံကုန်အော်တာ။ ကောင် မလေးတော်တော်များများက အသည်းယားရင် အော်အော်တတ်တာကိုး။

အသံစူးနဲ့အော်တဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ပြုံးဖြစ်တယ်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကြွေးကတော့ ပြန်တောင်းမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ”

“တွေးတွေးမတွေးတွေး ဒီကတော့ မဆပ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အာ . . . ဒီလိုမညစ်နဲ့လေ . . . ဘယ်ရမလဲ ကဲ . . . ကဲ ကိုက်ပြီဗျို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆတ်ခနဲသူမရဲ့လက်မောင်းကို ချုပ်ရင်း ကောင်မလေးရဲ့ လက်မောင်းဆီ ကို သွားရည်တမြားမြားနဲ့ (အဲလေ) ဟန်တပြင်ပြင်နဲ့ ကိုက်ဟန်ပြတော့ ကောင်မလေးက အာခေါင် ခြစ်ပြီး အသံကုန်အော်ရင်း ကျွန်တော့်နဖူးကို သူမရဲ့လက်သေးသေးလေးနဲ့ တွန်းပြန်တယ်။

“အား . . . မောင်နော် ညီမလေး ငိုလိုက်တော့မှာ”

ငိုသံတစ်ဝက်မှမပါဘဲနဲ့ သူမကခြိမ်းခြောက်တယ်။ အော်သံက တကယ့်တကယ်ကို အကျယ်ကြီး။ အမှန်တကယ်သာ ဒီစိန်ပန်းပင်ပေါ်မှာ ရုက္ခစိုးရှိလို့ကတော့ မျက်စိနောက်ပြီး နားငြီး လို့ သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ ဆင်းရိုက်မှာ သေချာတယ်။

ကောင်မလေးက ကလေးတစ်ယောက်လို ခြေကို ဆောင်ရင်း ‘ပြန်တော့မယ်’လို့ လေသံ မာမာနဲ့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ထမရပ်သေးဘဲ

ဆက်ထိုင်နေမှတော့ ‘အာလူး’ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။
မဖြစ်ဘူး။ ရစရာရှိတာလေးတော့ အမြန်တောင်းမှလို့ တွေးရင်း . . .

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လေ . . . တချို့ဆို ငွေယူပြီး ငွေပြန်မဆပ်မေပယ့်
စပါးတို့ ဘာတို့ အစားပြန်ဆပ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီတော့’

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ . . .”

ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ပြောတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူမက စပ်ပြီးပြီးပဲ
ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်လွှာကိုချထားရင်း မျက်နှာကို မော့လို့ နဖူးကို
လက်ညှိုးနဲ့တို့ပြလိုက်တယ်။ သဘောက ပြန် အကိုက်မခံချင်ရင် နဖူးကို
အာဘွားပေးဆိုတဲ့သဘော။ ဒီသဘောက Intern ational သုံး Body Language မို့လို့
ဘယ်သူမဆိုနားမလည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက ရူးချင်ယောင်ဆောင်တယ်။

“ဪ . . . နဖူးကို တောက်ပေးရမှာလား၊ ရတယ်။ ရတယ်”

“အာ . . . အဲဒီ လိုကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ဪ . . . Sorry တောက်ပေးရမှာမဟုတ်ရင်း။ ခေါက်ပေးရမှာပေါ့ . .
.ဟုတ်လား။ ရတယ်လေ ဟမ်းဖုန်းနဲ့ခေါက်ပေးမယ် ရှေ့နည်းနည်းတို့”

ကဲ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ နဖူးတွေကျည်လာသလိုလိုရှိတာမို့
ယောင်ပြီးတော့တောင် ပွတ်ဖြစ်တယ်။ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
ကောင်မလေးက ခွီးခနဲရယ်ရင်း ကြည့် တယ်။ တော်တော်လည်တဲ့ကလေးမ။
လည်တယ်မလည်တယ်။ အခုထိ ရည်းစားသက်တမ်းနှစ်နှစ် မှာ
သူကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးနမ်းတာဆိုလို့ ငါးခါပြည့်အောင်ကို မနမ်းဖူးသေးဘူး။
အဟုတ်ပြော တာ။ အလစ်အငိုက်မှာ ခိုးခိုးနမ်းလို့သာ နမ်းဖူးတယ်။
နောက်ပိုင်းမရတော့ဘူး။ သတိထားပြီးတော့ ကို ရှောင်တာ။ အဲဒီ လို

လူဆိုတာမျိုးကလည်း မရတာ ဆို ပိုလိုချင်တာကိုး။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း ယောက်ျားမာယာ။

မန်ကျည်ပင်လေးဆယ်။ မီးသွေး ဖုတ်ထင်းလုပ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုလား။ အဲဒီ
ထဲကနည်းတွေ ထုတ်သုံးရတော့မယ်။

မျက်နှာကို တမင်ငယ်ပြီး ငူငူကြီးနဲ့ကောင်မလေးကို ကျောပေးပြီး
ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့အပီ အပြင် ကြေကွဲပစ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးဘက်က
လာမချော့ဘဲ နေမှာမှ မဟုတ်တာ။ သိတယ် မဟုတ်လား။

အဲ

အခုထက်ထိတော့ ကောင်မလေးဘက်က ဘာသံမှကို မကြားဘူး။

* *

ဆယ်မိနစ်လောက်သာရှိသွားတယ်။ ဘာသံမှမကြားတော့
ကျွန်တော်ခိုးပြီးပဲ လှည့်ကြည့် ရတော့မလိုလို။

ကျွန်တော်ထင်တာက မိန်းမမာယာသဲကိုးဖြာ။

ဘလောက်အုတ်များရိုက်ရင် ဆယ့်ငါးတုံး ထက်မပိုဘူးထင်ထားတာကိုး။ အဲဒီ
သဲကိုးဖြာနဲ့သာဆောက်ရင် သောက်ရေအိုးတစ်လုံးတောင် ရမယ်မထင်ခဲ့တာ။
ယခုတော့ လျော့တွက်မိတာ။ ဆယ်မိနစ်သာအချိန်ကုန်သွားတယ်။ ကောင်မ လေးက
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး။ မထူးပါဘူးဆိုပြီး လှည့်ကြည့်မယ်ကြံတုန်း။

“ဘာလဲ . . . ဒါက စိတ်ကောက်တာလား”

ကျောပေးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို အုန်းခနဲထုရင်း
မေးတဲ့စကား။ ထုချက်ပြင်းသ လားမမေးနဲ့ ကျောကို ကော့ခနဲပဲ။

“ဖြည်းဖြည်းထုပါ တော်ကြာ အဆုတ်တွေ ကွာကျကုန်ဦးမယ်။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကြမ်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ကြိုက်နေသေးလဲ”လို့ ကောင်မလေးက ဘုမတောပါဘူး။

ခပ်ခနဲ မိုက်တိ မိုက်ကမ်းစတိုင်နဲ့ ရယ်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လူကို ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နဲ့နေတယ်များ ထင်နေသလား မသိဘူး။

“ကဲပါ... မျက်စိမှိတ်...”

ရှက်ဝဲဝဲနဲ့ မျက်စိမှိတ်လိုက်လို့လည်း ဆိုလိုက်ရော ‘ပြုန်း’ဆို ကျွန်တော်အေးခနဲ ခံစားလိုက် ရတယ်။ ‘နိပ်ဟ’လို့ တွေးရင်းပြုံးဖိုးဖိုးကြီးနဲ့ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မရှိတဲ့ သိက္ခာတွေထိန်းရင်း မျက်လွှာကို ကုဋေကိုချရင်း မျက်နှာကိုမော့ထားဖြစ်တယ်။ အို . . .အသည်း တွေ အူတွေ ယားပါဘိ။

ဒါပေမယ့် အချိန်တွေသာ ကြာသွားတယ်။ ဘာထူးခြားမှုမှရှိမလာဘူး။ မော့ထားရလို့ လည်ပင်းသာညောင်းသွားတယ်။ နဖူးမှာ ဘာအာဘွားမှ ရောက်မလာဘူး။ ဆတ်ခနဲ မျက်လုံး ဖွင့် ကြည့်တော့ အသံမထွက်အောင် ကြိတ်ပြီးအားရပါးရရယ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည်ကြည်လင် လင်ကြီး မြင်ရတယ်။

ပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ကောင်မလေးက တဝါးဝါးနဲ့ ထိန်း မထားဘဲ မိုက်နှိပ်နှိပ်ပြီး လက်ညှိုးကြီးထိုးလို့ ရယ်တယ်။

ဖြန်းခနဲ ပူသွားတဲ့မျက်နှာပေါ်က ပူနွေးမှုကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ရှက်စိတ်နဲ့ရီနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကောင်မလေးက တဟားဟားရယ်လေ ဒီအကောင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း နဲ့မနေတတ်လေ။ ကောင်မလေးက အားရအောင်ရယ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်စပ်စပ်ကြည့်ရင်း

ညစ်ကျယ်ကျယ်အမူအရာနဲ့ . . .

“မောင်က အရမ်းလိမ္မာတာပဲ၊ မျက်လုံးမှိတ်ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ချက်ခြင်းမှိတ်လိုက်တာပဲနော်။ ညီမလေးမေ့သွားတယ်။ အမှန်က လက်ပါပိုက်ခိုင်းထားရမှာ”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးက မခံချင်အောင် စတယ်။ စမှာပေါ့ သူကလောလောဆယ် စင်ပေါ်ကလူကိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေတဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ။ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ဘယ်ရမလဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားမာယာက မန်ကျည်ပင်လေး ဆယ် ဘာပြုတယ်ဆိုလား။

“ပျော်နေလား”

မချင့်မရဲနဲ့ မေးတဲ့ ကျွန်တော့်အမေးကို သူမက ‘ပျော်တာပေါ့’လို့ ခပ်ခွဲခွဲဖြေတယ်။ ဒီက ကောင်ရဲ့ရင်ကဖြင့် အရည်ပျော်နေပြီ။ ဒါတောင် သူမက ချစ်စရာဟန်မျိုးနဲ့ ပြုစားလို့ကောင်းတုန်း။

“ဟာ . . . ဟိုကားဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ရုတ်တရက် ကားလမ်းမဆီ လက်ညှိုးထိုးရင်း အလန့်တကြားနဲ့ အော်တဲ့ကျွန်တော့်ကို သူမ ကကြည့်ရင်း ပျာပျာသလဲနဲ့ ကျွန်တော်လက်ညှိုးထိုးတဲ့ ကားလမ်းမဆီ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တယ်။

တကယ်တော့ ကားလမ်းမမှာ ဘာကားမှမလာသေးပါဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား မန်ကျည်း ပင်လေ

အငိုက်မှာ ဖျတ်ခနဲ အနမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ပထမတော့ ကြောင်သွားတယ်။ နောက်တော့ မျက်နှာကြီးနီလာပြီးတော့ ဆတ်ဆို ကျွန်တော့်ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲတယ်။ ပြီး ဘောက်ဆတ်

ဘောက်ဆတ်နဲ့ထသွားပြီးတော့ သူမဆိုင်ကယ်ပေါ်ထိုင်လို့ ကမန်းကတန်းစက်နှိုးရင်း လူကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးတယ်။

ကျွန်တော်က ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ Fly Kiss လုပ်ပြတော့ ဆတ်ခနဲ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ဒုတိယမို့ မျက်စောင်းထိုးပြန်ရော။ တာတာလုပ်ပြတော့ လူကိုအခဲမကြေကြည့်ရင်း ဂျူးဆိုဆိုင်ကယ် ကို မောင်းထွက်သွားတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ပြန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို လိုက်ငေး နေမိတယ်။ ကောင်မလေးခမျာ လောကရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်ခံရတဲ့အလှည့်ကျတော့ ဒေါသထွက် နေလိုက်ပုံများ။ ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း လမ်းပေါ်က ကျောက်စရစ်ခဲကို မချင့်မရဲနဲ့ကန်ထုတ်မိတယ်။

ဘာပြောပြော အဲဒီ နေ့က ချစ်သူကို ငါးကြိမ်မြော် ကျွန်တော် နမ်းနိုင်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ဆိုရမယ်။

* *